

[Lis Noer Holmberg]

får mange patienter, også får mange penge, altså at man – det synes jeg er en glimrende idé også på mange andre områder – ligesom hæfter en pose penge på den enkelte. Det kunne da godt lade sig gøre.

Så taler man om statsdrift, og man er så bange for at få sygehusvæsenet ind under Sundhedsministeriet. Jamen det behøver da ikke at betyde, at det så ikke kan fungere. Man kan gøre det, jeg sagde. Man kan jo sørge for, at der er en dygtig og kompetent ledelse på det enkelte hospital, og så netop, som lægeforeningsformanden siger, lade det blive betaling pr. patient, pr. behandling.

Alt kan lade sig gøre, og alt kan smidiggøres, hvis viljen er til stede.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Da jeg lyttede til hr. Poul Erik Dyrlands første indlæg, lød det, som om Socialdemokratiet havde den grundholdning, at alt skal være, som det var, og blive, som det er.

Jeg vil godt spørge, hvis jeg forstod det rigtigt, at Socialdemokratiet vil strække sig så langt som til at sige, at der er nogle opgaver, der skal flyttes fra amter til kommuner, hvad det er for nogle opgaver, Socialdemokratiet vil være med til at flytte.

Det får mig til at spørge, om Socialdemokratiet er rede til at gå ind for det forslag, der i øjeblikket er til behandling i Folketinget, om flytning af kompetencen vedrørende tilkendelse af førtidspension til kommunerne. Her er netop et afskrækkende eksempel på dobbeltadministration, som forlænger sagsbehandlingen og generer borgerne utrolig meget. Her har Socialdemokratiet chancen for at demonstrere, at de vil flytte opgaver.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det er til hr. Poul Erik Dyrlands sidste indlæg heroppe. Du bad om direkte eksempler på overadministration og dobbeltadministration, idet du tvivlede på, at det fandt sted. Det er meget tydeligt, at du aldrig har siddet i en kommunalbestyrelse og et amtsråd samtidig.

Jeg sad i en kommunalbestyrelse i 11 år, og jeg sad samtidig i et amtsråd i 8 år. Når vi f.eks. behandlede zonesager, det kunne være vind-

møller, det kunne være en udestue, det kunne være et beboelseshus eller en lade, der skulle op at stå, skulle embedsmændene først ud at se, om det nu var rimeligt. Så var det en fra teknisk udvalg i kommunen. Så blev vi ringet op af naboer eller af den, der ville bygge, og så måtte vi ud at se på det. Så gik der et par måneder, og så ringede den samme mand igen: Nå, Aage Brusgaard, nu må du komme ud igen, for nu er det amtet, der skal til at behandle det. Nøjagtig den samme sag.

Det er ikke noget, der sker én gang. Det var noget, der skete i zonesager ca. 50 gange om ugen, da jeg sad i amtsrådet. Det er meget normalt for et ganske almindeligt amt som Viborg Amt. Det er dobbeltadministration, så det klodser.

Det samme gælder sociale sager. Jeg sad i socialudvalget i Morsø Kommune i 11 år. Hvor går sociale ankesager hen? De går til det sociale ankenævn i amterne. Hvor går pensionssager hen? De går til pensionsankenævnet i amterne. Det er nøjagtig samme sager, disse to instanser behandler. Det er totalt tidsspilde, og det er dobbeltadministration.

Nu har jeg ikke de rigtige tal med, men alle har set dem i bladene, ellers kan jeg i hvert fald fremskaffe dem. Der ligger statistikker på, at administrationen her i Danmark er 2-3 gange så dyr pr. industriarbejder, som den er i f.eks. Schweiz, Holland og Vesttyskland, som vi gerne vil sammenligne os med. Det kunne jo tænkes, at det var lige netop derfor, de lande har overskud på handelsbalancen, og vi så skal låne af dem.

Der er ingen tvivl om, at Danmark overadministreres, så det batter, og det er, fordi vi har tre ledende organer. Vi er knap 5 mio. her i Danmark. Det er ikke engang så mange, som der er i Hamburg, og de har kun én kommunalbestyrelse – jeg ved ikke, om de er 30 eller 120 medlemmer, det er også lige meget – men de kan administrere et betydeligt større antal borgere med ét organ. Hvorfor skal vi have tre?

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg blev bare en lille smule nervøs for, om fru Lis Noer Holmberg forsøgte den vanskelige kunst at blæse og have mel i munden på én gang, når ønsket var at gøre folk tilfredse med hele sygehusbetjeningen.